

Arrest

nr. 342 439 van 5 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. EIYA, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In het verzoekschrift kan worden gelezen:

“Verzoeker is een Armeense onderdaan. Hij diende op 10.10.2008 een verzoek om internationale bescherming in in België. Deze werd afgewezen en het beroep tegen die weigering werd verworpen door uw Raad in het arrest van 26.04.2011 (nr. 60.231).

Hij werd gerepatrieerd naar Armenië op 20.12.2013 maar keerde in de loop van 2014 terug naar België, waar hij sindsdien verbleef.”

1.2. Op 3 maart 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn in België verblijvende Spaanse schoondochter.

1.3. Op 21 augustus 2025 treft verweerder ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.03.2025 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 07.07.1963

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse schoondochter [G. M. K. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;’

Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

Ter staving van het ten laste zijn ligt er een verklaring voor waarin geschreven staat dat betrokkene pas sedert 1,5 jaar over een bankrekening beschikt en dat hij voorheen fysiek gelden verkreeg van familie en kennissen wanneer ze van Spanje, waar de referentiepersoon verbleef, naar België reisden. Verder liggen er rekeningafschriften voor van de KBC rekening van betrokkene uit de periode 02/2024 - 05/2025. Op geen enkele manier tonen deze stukken aan dat er reeds in het land van herkomst/origine sprake zou zijn van een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie. De verklaring en de rekeningafschriften hebben betrekking op de toestand in België en niet op die van in het land van herkomst/origine.

Het gegeven dat betrokkene heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie eveneens betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de documenten geen betrekking hebben op de toestand in het land van herkomst kan niet besloten worden dat er reeds in het land van herkomst sprake is van een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie. Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op “Schending van de artikel 40bis Vreemdelingenwet in samenhang met het redelijkheidsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“1.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij voorafgaand en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verweerder stelt dus dat verzoeker niet alleen moet aantonen effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon op het moment van de aanvraag, maar dat hij bovendien ook moet aantonen dat hij in het land van herkomst, of alleszins voordat hij naar België kwam, al ten laste was van de referentiepersoon.

2.

Met betrekking tot dit laatste argument, nl. dat verzoeker niet aantoont dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, werpt verzoeker op dat deze vereiste niet blijkt uit de regelgeving noch uit de rechtspraak.

De relevante bepalingen uit de artikelen 40bis Vreemdelingenwet luidt immers:

Artikel 40bis:

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(eigen onderstreping).

De vreemdelingenwet bepaalt dus niet dat de aanvrager reeds ten laste moet zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of van origine. Het artikel 40bis maakt enkel melding van de “bloedverwanten in neergaande lijn (...) die te hunnen laste zijn (...)”. De tegenwoordige tijd wordt dus gebruikt in het artikel 40bis, waaruit blijkt dat het ten laste zijn zich volgens de wet moet voordoen op het moment van de aanvraag. Verweerder voegt dan ook een voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet door te vereisen dat verzoeker moet aantonen dat hij reeds voor hij naar België kwam ten laste was van de referentiepersoon.

Ook uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan niet worden afgeleid dat de verzoeker die zich reeds jarenlang (al dan niet wettig) op het grondgebied van de staat van nationaliteit van de referentiepersoon bevindt, moet aantonen dat hij in het land van herkomst en/of voor zijn komst naar België al ten laste was van de referentiepersoon. Ten onrechte wordt dit soms afgeleid uit het arrest Jia van het Hof van Justitie (C-1/05), doch de leer van het arrest Jia is, wat dat betreft, niet op verzoeker van toepassing.

Uit het feitenrelaas in het arrest Jia (punt 17) kan afgeleid worden dat verzoeker Jia, van Chinese nationaliteit, Zweden binnen kwam op 13 mei 2003 en op 7 augustus 2003 in dat land een verblijf van meer dan 3 maanden aanvroeg als zijnde ten laste van haar Chinese zoon en van diens Duitse echtgenoot, echtbaar dat in Zweden verblijf had. Jia vroeg bijgevolg verblijf als zijnde ten laste minder dan 3 maanden na haar aankomst in het land waar haar zoon gevestigd was.

De toestand van verzoeker is geheel anders, daar hij al sedert 2015 op het Belgische grondgebied verblijft, maar nu pas in oktober 2020 een aanvraag gezinshereniging indient.

Rechtsoverweging 37 in het arrest Jia luidt als volgt:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de

lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan”.

In rechtsoverweging 35 van het arrest Jia wordt verwezen naar de arresten Lebon en Zu en Chen, om te stellen dat:

“Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot”.

Wat essentieel is in al deze arresten is dat de vreemdeling die het verblijf aanvraagt materieel ten laste is van de Unieburger en niet in zijn essentiële behoeften kan voorzien, op het ogenblik van de aanvraag. Noch in Lebon, noch in Zu en Chen werd vereist dat de aanvrager aantoont dat hij in het land van herkomst deze afhankelijkheid had; de aanvragende persoon ten laste woonde integendeel sedert geruime tijd bij de rechtgevendende persoon in het gastland, net zoals in het geval van verzoeker. In Jia spreekt het Hof over “in de lidstaat (wellicht wordt bedoeld “staat” vermits China geen lidstaat is) van oorsprong of van herkomst” omdat Jia net vóór het indienen van haar aanvraag uit haar land van herkomst kwam; het is daarom dat het Hof stelt “van oorsprong of van herkomst op het moment dat”.

Stellen dat een vreemdeling die sedert jaren in het gastland ten laste is van de Unieburger moet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger, is een conclusie trekken uit het arrest Jia die er niet in staat. De situatie van verzoeker die meer dan 10 jaar voorafgaand aan de aanvraag toekwam op het Belgisch grondgebied is zo verschillend van de situatie van Jia, dat het arrest niet van toepassing is daar waar het vereist reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn. Eén en ander vereisen zou in casu des te absurder zijn aangezien de zoon van verzoeker pas na 2014, met name op 14.07.2016 gehuwd is met de referentiepersoon zodat de verwantschapsband tussen verzoeker en de referentiepersoon nog niet bestond toen verzoeker nog in Armenië verbleef. En zelfs als dit wel het geval was geweest is het kennelijk onredelijk om bij de staving van een aanvraag gezinshereniging documenten te moeten voegen waaruit de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon moet worden bewezen voor een periode van meer dan 10 jaar geleden.

Weliswaar heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Reyes van 16 januari 2014, C-423/12, rechtsoverweging 22, herhaald dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvrager verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen. Maar uit het feitenrelaas blijkt dat Reyes net zoals Jia nog maar pas in de lidstaat van verblijf van de Unieburger was aangekomen op het moment van de aanvraag. Uit Reyes kan bijgevolg niets anders geconcludeerd worden dan uit Jia. Overigens was in Reyes niet zozeer de definitie van familielid ten laste aan de orde, maar wel het niveau van eisen dat het bestuur inzake bewijzen aan de aanvrager mag opleggen (conclusie advocaat-generaal Mengozzi, nr. 54).

In het arrest Jia maakte het Hof geen toepassing van de richtlijn 2004/38/EG maar wel van de richtlijn 73/148/EG. Welnu, in artikel 4, lid 3 richtlijn 68/360/EG wordt bepaald dat het bewijs van ten laste zijn wordt geleverd door overlegging van een door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of van herkomst afgegeven document; naar analogie geldt dit ook voor richtlijn 73/148/EG (rechtsoverweging 38).

Een situatie van bewijs van afhankelijkheid in het land van herkomst is bijgevolg “onontkoombaar” omdat het Hof toepassing maakt van de vroegere richtlijnen waarin vereist wordt dat bewijzen van afhankelijkheid door de overheid van het land van herkomst worden geleverd (Herwig Verschueren, “Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden”, in Marie-Claire Foblets, Sabien Lust, Dirk Vanheule en Philippe De Bruycker (eds.), Migratie- en migrantenrecht 12, 2007, 195-196).

De toestand is anders onder richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, van toepassing op de interne regelgeving voor de beoordeling van verzoeker.

In artikel 2, lid 2, c) van deze laatste richtlijn wordt als familielid van de Unieburger beschouwd “de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn”.

Krachtens artikel 3, lid 2 vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf voor: “a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”.

De verwijzing naar het ten laste zijn in het land van herkomst in artikel 3, lid 2 is niet opgenomen in artikel 2, lid 2. Daaruit kan a contrario afgeleid worden dat voor de personen bedoeld in artikel 2, lid 2 het mogelijk is dat het ten laste zijn zich pas voordoet in het gastland (Herwig Verschueren, o.c. 196). In dat geval dient in het geval van verzoeker niet aangetoond te worden dat hij ten tijde van zijn verblijf in Armenië tot 2009 reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Door te oordelen dat verzoeker geen recht op verblijf verkrijgt omdat hij niet aantoont reeds in het land van herkomst, waaruit hij op het moment van de aanvraag reeds vijf jaar vertrokken is, ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, schendt verweerder het begrip "ten laste" in artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker moet aantonen reeds voor zijn aankomst in België afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon om de gezinshereniging met deze referentiepersoon te kunnen aanvragen, nu dit noch uit de wet, noch uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om, alvorens recht te doen, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie:

"Geldt de voorwaarde dat de ascendent die gezinshereniging vraagt mij zijn meerderjarig (schoon-) kind in de zin van art. 2.2, d) van de richtlijn 2004/38/EG, in het land van herkomst al moeten aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon – voor zover die voorwaarde kan worden afgeleid uit de rechtspraak van het Hof in onder meer de arresten JIA (C-1/05), REYES (C-423/12) – ook indien de aanvrager onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag al meerdere jaren in het gastland verbleef, en/of indien de verwantschapsband tussen de referentiepersoon en de aanvrager nog niet bestond toen de aanvrager nog in het land van herkomst verbleef?"

3.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie of verzoeker al dan niet ten laste is van de referentiepersoon, is verzoeker van oordeel dat verweerder een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen door te oordelen dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker reeds in het herkomstland effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Door zo te oordelen houdt verzoeker geen rekening met de feitelijke situatie van afhankelijkheid in België, waarvan verweerder het bestaan niet betwist op basis van de voorgelegde stukken.

Meer nog, door te stellen dat de aanvraag geweigerd wordt om de enkele reden dat verzoeker niet bewijst dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, oordeelt verweerder op kennelijk onredelijke wijze, aangezien de verwantschapsband toen nog niet bestond (sterker nog, aangezien verzoeker en de referentiepersoon elkaar toen zelfs nog niet kenden).

Zodoende schendt verweerder het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Meer bepaald is de bestreden beslissing gesteund op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen [...]"

2.4. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, verzoeker als ascendent het bewijs dient te leveren dat hij ten laste is van de Spaanse referentiepersoon, dit houdt in dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon in het land van herkomst.

2.5. Volgens verzoeker blijkt niet uit de regelgeving noch uit de rechtspraak dat hij moet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Ter ondersteuning van zijn betoog wijst verzoeker in eerste instantie op de *“relevante bepalingen uit de artikelen 40bis Vreemdelingenwet”*. Meer bepaald citeert hij (oud) artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet -zoals het van toepassing was voor de inwerkingtreding van de wetswijziging van 10 maart 2024 - en besluit dat de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de aanvrager reeds ten laste moet zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. Hij wijst erop dat de voormelde bepaling immers enkel melding maakt van *“bloedverwanten in neergaande lijn (...) die te hunnen laste zijn (...)”* en betoogt dat omdat de tegenwoordige tijd wordt gebruikt, *“het ten laste zijn zich volgende de wet moet voordoen op het moment van de aanvraag”*.

2.6. De Raad stelt echter vast dat, nog los van het feit dat verzoeker oud artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet citeert, voormelde bepaling waarop hij zijn betoog baseert betrekking heeft op bloedverwanten in neergaande lijn of descendenten en hij zelf een aanvraag heeft ingediend als schoonvader van zijn Spaanse schoondochter dus als bloedverwant in opgaande lijn, ascendent. Zoals de bestreden beslissing correct aangeeft is daarom artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op zijn geval van toepassing en niet artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals geciteerd onder punt 2.3., kan duidelijk worden gelezen dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn moet aantonen in het land van oorsprong of herkomst ten laste te zijn. Daarom kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij vaststelt dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet door te vereisen dat hij aantoonst dat hij reeds voor hij naar België kwam ten laste was van de referentiepersoon.

2.7. In tweede instantie benadrukt verzoeker dat hij zich voor de in punt 1.3. bedoelde aanvraag reeds jarenlang, meer dan tien jaar, op het Belgisch grondgebied bevond. Daarom kan volgens hem uit de rechtspraak van het Hof van Justitie niet worden afgeleid dat hij moet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Hij wijst in dit verband op de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie en betoogt dat deze gevallen fundamenteel verschillen van zijn geval omdat uit het feitenrelaas van voormelde arresten blijkt dat de aanvragers *“nog maar pas”* zijn toegekomen in het gastland op het moment van de aanvraag. Vervolgens citeert hij overwegingen 37 en 35 van het arrest Jia waarbij hij bij deze laatste overweging benadrukt dat erin wordt verwezen naar de arresten Lebon en Zu en Chen. Volgens verzoeker is de essentie van *“al deze arresten”* dat de aanvrager ten laste is op het moment van de aanvraag. Hij wijst erop dat de situatie in de arresten Lebon en Zu Chen vergelijkbaar is met zijn geval omdat de aanvrager er ook sinds geruime tijd bij de referentiepersoon in het gastland inwoonde en betoogt dat in deze arresten niet werd vereist dat de aanvrager aantoonst afhankelijk te zijn in het land van herkomst. Verder voert hij aan dat het Hof in het arrest Jia stelt *“van oorsprong of van herkomst op het moment dat”* omdat Jia net uit het land van herkomst kwam. Hij betoogt dat uit het arrest Jia niet kan worden geconcludeerd dat een vreemdeling die reeds geruime tijd in het gastland ten laste van de Unieburger was, moet aantonen ook in het land van herkomst ten laste te zijn geweest en dat dit arrest niet op hem van toepassing is.

2.8. De Raad stipt vooreerst aan dat de situaties waarover het Hof van Justitie zich uitsprak in de arresten Lebon (HvJ 18 juni 1987, C-316/85) en Zu en Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02), waarnaar verzoeker verwijst om zijn standpunt kracht bij te zetten niet vergelijkbaar zijn met deze van verzoeker. Het Hof heeft zich in deze arresten ook niet specifiek uitgesproken over het tijdstip van het ten laste zijn. Zodat verzoekers betoog dat in voormelde rechtspraak niet werd vereist dat de aanvrager aantoonst afhankelijk te zijn geweest in het land van herkomst niet dienstig is.

2.9. Verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij aanvoert dat de arresten Jia en Reyes zijn geweest in situaties die niet de zijne zijn; waarin de aanvrager op het moment van de aanvraag slechts sinds enkele dagen of maanden was verhuisd naar het gastland. De plaats voor de beoordeling van de situatie van afhankelijkheid op het moment van de aanvraag kon daarom alleen het land van oorsprong zijn waar het familielid woonde alvorens zich bij de Unieburger te voegen. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie in een recent arrest van 10 april 2025, XXX tegen Belgische Staat, C-607/21 waarin het Hof stelt dat voormelde rechtspraak niet automatisch mag worden toegepast op een feitelijke situatie waarin meerdere jaren zijn verstreken tussen het vertrek van de derdelander uit het land van oorsprong/herkomst en het moment van de aanvraag voor een verblijfskaart door die derdelander (punt 38).

2.10. In voormeld arrest XXX tegen Belgische Staat boog het Hof zich voor de uitlegging van artikel 2, punt 2, d) van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, over de vraag of de situatie in het land van herkomst relevant is voor de beoordeling van de afhankelijkheid in een situatie vergelijkbaar met deze van verzoeker waarin meerdere jaren zijn verstreken tussen het vertrek van de derdelander uit zijn land van herkomst en de aanvraag van een verblijfskaart door die derdelander in het gastland. Specifiek betrof het een in 2017 ingediende derde verblijfsaanvraag van een

Marokkaanse moeder die in België was toegekomen in 2011, in functie van de Nederlandse partner van haar Belgische zoon.

2.11. Het Hof van Justitie overweegt in voormeld arrest concreet dat:

“46 In de tweede plaats moet worden geoordeeld dat in een situatie waarin de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren nadat hij zich fysiek bij de Unieburger en diens partner in het gastland heeft gevoegd een aanvraag indient voor een verblijfskaart op grond van artikel 7, lid 2, en artikel 10 van richtlijn 2004/38, die bloedverwant in opgaande lijn het bewijs moet leveren dat hij op de datum van indiening van die aanvraag ten laste is van die burger en/of partner in die lidstaat, en dat hij op de datum van zijn aankomst op het grondgebied van die lidstaat ten laste was van die burger en/of partner in zijn land van oorsprong.

47 Dienaangaande moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het Hof niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontnemen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „familieid” zijn van een Unieburger die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (zie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C 246/17, EU:C:2018:499, punt 53 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[...]

49 Indien de controle door de bevoegde nationale autoriteit van de voorwaarde inzake de afhankelijkheidsverhouding beperkt wordt tot de situatie van de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in het gastland op de datum van indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart, zou deze bloedverwant in opgaande lijn een dergelijke kaart kunnen krijgen terwijl hij op de datum waarop hij zich fysiek bij de Unieburger heeft gevoegd niet voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden, hetgeen overigens ook in strijd zou zijn met de doelstellingen van richtlijn 2004/38.”

En verder:

“ 53 Indien het feit dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren na zich bij die Unieburger in de gastlidstaat te hebben gevoegd een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend, ertoe leidt dat de bevoegde nationale autoriteit bij de behandeling van die aanvraag niet meer hoeft na te gaan of er in het land van oorsprong of herkomst van die bloedverwant sprake was van een situatie van afhankelijkheid als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, terwijl overeenkomstig de in punt 35 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak die verificatie wel vereist is indien die aanvraag was ingediend gelijktijdig met de aankomst van die bloedverwant in opgaande lijn op het grondgebied van die lidstaat, zou niet alleen het risico bestaan dat het aantal potentiële begunstigden van de door deze richtlijn verleende rechten wordt uitgebreid, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de wil van de Uniewetgever, maar ook dat de door die richtlijn gestelde vereisten worden omzeild.”

Om tot slot voor recht te oordelen: *“59 Gelet op het voorgaande moet op de eerste en de derde vraag worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, d), van de Richtlijn 2004/38EG, gelezen in samenhang met artikel 7, lid 2, en artikel 10 van die richtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat om vast te stellen of de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger ten laste is van die Unieburger en/of die partner, de bevoegde nationale autoriteit rekening moet houden met zowel de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in zijn land van oorsprong op de datum waarop hij dat land heeft verlaten en zich bij die Unieburger in het gastland heeft gevoegd, in voorkomend geval op basis van documenten die vóór die datum zijn afgegeven, als de situatie van die bloedverwant in opgaande lijn in die lidstaat op de datum van indiening van een aanvraag voor een verblijfskaart, wanneer tussen die twee data meerdere jaren zijn verstreken”.*

2.12. Overeenkomstig voormelde rechtspraak dient verzoeker aldus aan te tonen dat hij ten laste was van zijn Spaanse schoondochter zowel in zijn land van herkomst, Armenië, op het moment dat hij dit land heeft verlaten als op datum van de aanvraag voor een verblijfskaart die meerdere jaren na zijn aankomst in België is ingediend. Het betreft aldus een cumulatieve voorwaarde waarbij het ten laste zijn op beide momenten moet aangetoond zijn. Er anders over oordelen, is volgens het Hof van Justitie in strijd met de wil van de Uniewetgever en zou toelaten dat de door de richtlijn gestelde vereisten worden omzeild.

2.13. Verzoekers betoog dat “[e]én en ander vereisen” in zijn geval helemaal absurd zou zijn omdat zijn zoon pas is gehuwd met de referentiepersoon op 14 juli 2016 en dat bijgevolg de verwantschapsband nog niet bestond op het moment dat hij in zijn land van herkomst, Armenië verbleef doet hier niet anders over oordelen. Immers is de regelgeving en voormelde rechtspraak duidelijk, in deze zin dat verzoeker slechts de

hoedanigheid van een familielid van een Unieburger heeft en het eraan gekoppelde gewaarborgde verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan doen gelden indien hij voldoet aan de voorwaarden om als dusdanig te worden erkend.

2.14. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“ Ter staving van het ten laste zijn ligt er een verklaring voor waarin geschreven staat dat betrokkene pas sedert 1,5 jaar over een bankrekening beschikt en dat hij voorheen fysiek gelden verkreeg van familie en kennissen wanneer ze van Spanje, waar de referentpersoon verbleef, naar België reisden. Verder liggen er rekeningafschriften voor van de KBC rekening van betrokkene uit de periode 02/2024 - 05/2025. Op geen enkele manier tonen deze stukken aan dat er reeds in het land van herkomst/origine sprake zou zijn van een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie. De verklaring en de rekeningafschriften hebben betrekking op de toestand in België en niet op die van in het land van herkomst/origine.

Het gegeven dat betrokkene heden op het adres van de referentpersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentpersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentpersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie eveneens betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de documenten geen betrekking hebben op de toestand in het land van herkomst kan niet besloten worden dat er reeds in het land van herkomst sprake is van een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie. Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.”

2.15. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker voormelde overwegingen van de bestreden beslissing ongemoeid laat en niet betwist dat de stukken die hij heeft voorgelegd op geen enkele manier aantonen dat er in het land van herkomst sprake was van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentpersoon. Verzoekers betoog dat het kennelijk onredelijk is om documenten te moeten voegen die de afhankelijkheidsband tussen hem en de referentpersoon bewijzen voor een periode van meer dan tien jaar geleden kan niet worden gevolgd. De Raad wijst er op, in lijn met het eerder in dit arrest uiteengezette, dat het wel degelijk een wettelijke voorwaarde is dat verzoeker aantoont dat hij ten laste was van de referentpersoon in het land van herkomst, ook al zijn er in zijn geval meerdere jaren verstreken tussen zijn vertrek uit Armenië en zijn aanvraag van een verblijfskaart in België. Het redelijkheidsbeginsel kan niet contra legem worden toegepast.

2.16. Verder ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers algemene kritiek dat het Hof van Justitie, onder meer in het arrest Jia, toepassing maakt van vroegere richtlijnen zoals richtlijn 73/148/EG waardoor het bewijs van afhankelijkheid zou moeten worden geleverd door de bevoegde overheid in het land van oorsprong terwijl de toestand anders is onder richtlijn 2004/38/EG of de Burgerschapsrichtlijn. Immers kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat van verzoeker wordt verwacht zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen specifiek door middel van documenten afgeleverd door de autoriteiten van zijn land van herkomst. Ook merkt de Raad op dat verzoeker in dit kader verkeerdelijk verwijst naar artikel 2, tweede lid, punt c) van de Burgerschapsrichtlijn dat betrekking heeft op rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn, wat niet zijn geval betreft zodat het betoog dat eruit volgt waar hij wijst op artikel 3, lid 2 in combinatie met voormelde bepaling niet dienstig is.

2.17. Waar verzoeker tot slot een schending aanhaalt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat gezinshereniging met Belgen betreft samen met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat gezinshereniging van rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn met Unieburgers betreft, stelt de Raad opnieuw vast dat geen van voormelde wetsbepalingen van toepassing is op zijn geval zodat hij de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

Gelet op al het voormelde is het enig middel ongegrond en is er geen reden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES